

ючи лни на думці. — дівницю, котру йшов о-
свободити .

І ось вміть вирости му золоті крила, на-
че божому післанцеві! Сї крила уносили його
висше і вище, блистали в сонячних про-
мінях, а з западаючого ся замку вийс ся па-
вло білий птах, стрілав з ніг і крил пуга і ви-
стрілив скорим летом на провідника і товари-
на вносячому ся в гору лицареві, — нім до-
летів до вершка вежі.

Тут три сови кинуло ся на золото-крило-
го лицаря і почал ся страшна боротьба, яку
сточують хиба крилаті духи. Він витягнув
старий меч, сам одні високо понад своїми до-
вершив послідної побіди і убив сї страшні
птахи і перетив ланцюхи на дівниці.

Сильним раменем хватив — освободжену,
а білий птах взяв їх на себе і легко на землі
посадив. Звалилась величезна вежа з замку:
на місци де стояв замок не лишило ся й слі-
ду.

І встали з руковниц ті, котрі були вналі
з страху, і стала ся велика радість між всі-
ма. Великани і кінні лицарі поклали ся на зе-
млю щоб пвідпочити стом смерті. Були то
ті, котрі шукали в давнійшій часи дівчини, але
не витревали до окінци.